



De achterkant van de nieuwsbrief

Lieve vrienden,

De HEERE is mijn Herder, mij ontbreekt niets. (Psalm 23 : 1)

*'Hoi! Hoe is het met jullie?'- 'Ja prima, goed en druk bezig in Breda!
We zijn zo dankbaar voor alle mooie dingen die er nu gebeuren!'*

En dat is ook zo, maar "goed"? Nee, dat gaat het eigenlijk niet.

De debrief (waarover we geschreven hebben in de vorige nieuwsbrief) heeft dit extra duidelijk gemaakt. Ja, we mogen mooie dingen doen, de Bijbelstudie groeit, de KinderBijbelClub en Jeugdavonden worden goed bezocht. En natuurlijk zijn we daar dankbaar voor!

Maar: nee, het is niet makkelijk geweest. De dingen die Folkert heeft gezien en meegemaakt, zijn geen situaties 'die erbij horen'. Dat valt onder trauma's. Een groot woord, wat wij nogal heftig vonden. Maar na de afgelopen week kunnen we daar niet meer omheen. Dit noemen ze 'de achterkant van de nieuwsbrief'.

Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij. U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders; U zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over. (Psalm 23 : 4-5)

Een prachtige Psalm, maar in het dal vol schaduw van de dood, voel je je niet (altijd) onbevreesd, dicht bij God of getroost. Dan voel je angst, spanning, verdriet en boosheid. Maar die delen we lang niet altijd! Maar vandaag willen wij dat wel doen, om jullie een klein inkijkje te geven in de afgelopen jaren.

Maar soms schieten woorden simpelweg te kort. Het is niet makkelijk om uit te leggen hoe je je voelt als er een groepje jongeren voor je neus staat, die provocerend de messen laten zien die ze op zak hebben. Het is niet uit te leggen hoe het voelt als een beruchte crimineel uit de wijk tegen je zegt: 'Ik weet waar je woont, en ik weet ook wie je kinderen zijn.'

Hoe vertel je thuis dat je de ravage in de stacaravan hebt gezien, van een man die onder invloed van drugs zijn vrouw door elke glazen deur heeft gegoooid? En dat terwijl er twee kleine kinderen thuis waren. De reden? Zijn vrouw had die week, ook onder invloed van drugs en met de kinderen thuis, haar man aangevallen.

Hoe leg je je uit hoe het voelt dat je man 's nachts met de stichting meegaat om dak- en thuislozen in het park op te zoeken om ze voedsel, onderdak en het Evangelie aan te bieden? Zonder te weten wie ze zullen treffen en in welke toestand ze de mensen zullen aantreffen.

En zo zouden we pagina, na pagina kunnen vullen.

Wij hebben steeds gezegd: 'het hoort erbij, er is toch niets gebeurd? We moeten gewoon door'.

Maar nu kunnen merken we: we kunnen niet meer 'gewoon' door. We hebben eerst een tijd van rust en verwerking nodig, ZODAT we weer door kunnen.

Hoe gaat dit er dan praktisch uitzien?

Aangezien wij in Nederland werken, krijgen we geen bijzonder verlof voor de kinderen. Daarom hebben we besloten om de zomervakantie te nemen als zesweekse verlofperiode.

We maken het seizoen af, tot de zomervakantie hebben we nog drie keer KinderBijbelClub, nog twee keer Jeugdavond, nog één keer vrouwenochtend en nog vier keer Bijbelstudie. Ook de Bijbelstudie van de EBG loopt nog door, net als onze taken voor IKEG.

Maar met het vooruitzicht dat we in de zomervakantie zes weken verlof zullen nemen.

Voor het eerst sinds corona, zal er dus **geen VakantieBijbelClub** zijn. En hoe gek dat ook klinkt, dat geeft nu al rust. Want normaal gesproken is Marjolein de hele vakantie bezig met het voorbereiden van de club, zijn we als gezin de laatste twee weken van de vakantie alles aan het voorbereiden en uitvoeren en is het ontspannen gevoel van vakantie al snel weg. Natuurlijk genieten we ook enorm van deze club, maar in deze periode is het gewoonweg te veel en hebben we echt de tijd nodig om tot rust te komen.

De komende weken zullen er nog meer gesprekken met een zendingspsychologe volgen, om de trauma's te verwerken en een plekje te geven. Dit werd zo gezegd: 'Je moet het zo zien: je bent nu ziek, dus je hebt een dokter (psycholoog) nodig en rust. Maar je wordt weer beter, daar hebben we alle vertrouwen in!'. En die hoop en verwachting hebben wij zelf ook!

Hij doet mij neerliggen in grazige weiden, Hij leidt mij zachtjes naar stille wateren. Hij verkwikt mijn ziel, Hij leidt mij in het spoor van de gerechtigheid, omwille van Zijn Naam. (Psalm 23 : 2-3)

De afgelopen weken zijn pittig geweest en we weten dat we er nog niet zijn, maar het vooruitzicht van hulp en rust, is een heel fijn vooruitzicht.

Tegelijkertijd spoken er ook een heleboel vragen: 'Hebben we het dan niet goed gedaan? – Stellen we ons niet aan? – Hoe moet het nu met de bediening? – Wat vinden mensen hier allemaal van? – Wat vind God hier allemaal van? – etc.'

Toen we begonnen met dit traject van psycholoog en debrief, was het kostenplaatje onze grootste zorg. We hebben God gebeden en gevraagd of we dit moeten doen en hoe we dit dan moeten doen.

We hebben dit gedeeld met een kleine groep mensen die dicht om ons heen staan. Drie dagen later krijgen we een e-mail met de toezegging voor een gift voor het hele bedrag van de debrief en een deel van de kosten van de psycholoog.

Toen wisten we zeker: we mogen nu een periode ingaan van rust nemen en verwerking, om straks weer toegerust en uitgerust in de frontlinie te mogen staan!

Wij willen jullie danken voor jullie gebeden de afgelopen jaren, maar vragen ook echt gebed voor de periode waar we nu inzitten. Willen jullie bidden voor rust, genezing en herstel?

En voor een plekje om verlof te nemen?

In de zomervakantie mogen we twee weken naar Vakantiepark de Sikkenberg, net als vorig jaar.

Voor de andere weken zijn wij nog op zoek naar een plek waar we kunnen verblijven. Zodat we ook echt zes weken uit Breda en uit de wijk zullen zijn. Voor 26 juli tot en met 15 augustus zijn wij nog op zoek naar een plek om te ontspannen. Mochten jullie iets weten, dan horen wij dit graag!

Tot slot: we zijn dankbaar voor het proces wat in gang is gezet, voor alle gesprekken die er zijn geweest en dat de psychologen en debriefers christenen zijn, die zelf ook zendingsservaring hebben. We zijn enorm dankbaar dat Suus en Gijs weinig hebben meegekregen van de heftigheid en vooral genieten van het wonen in Breda. We zijn dankbaar voor de mooie dingen die we in de afgelopen twee jaar mochten meemaken en willen ook heel graag Gods werk in Breda voortzetten. *En zo de HEERE wil en wij leven*, zullen we dit ook blijven doen. Met vaker rustperiodes tussendoor, om het beter vol te kunnen houden. Zodat we samen met de Psalmist kunnen blijven zingen:

Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen! (Psalm 23 : 6)

Liefs, Folkert en Marjolein, Suus en Gijs